

РЕШЕНИЕ

№ 288

гр. Варна , 10.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и пети януари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Светла В. Пенева
Членове:	К. Т. Василев
	Невин Р. Шакирова

при участието на секретаря Цветелина Н. Цветанова
като разгледа докладваното от К. Т. Василев Въззивно гражданско дело № 20203100503563 по описа за 2020 година

Производството е въззивно и е образувано е по две въззивни жалби, както следва:

1. Въззивна жалба от К. И. И., чрез адв.П., против Решение № 260808 от 22.10.2020 година, постановено по гр.дело № 3647/2020 година, по описа на ВРС, в частта, с която съдът е отхвърлил предявения иск, за разликата над 3 500 до претендирания размер от 12 500 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди във формата на психически болки и страдания, пряка и непосредствена последица от незаконно водено срещу ищеца наказателно производство по д.п. № 505/2015г. по описа на 01 РУ на ОДМВР- Варна, пр.преписка № 2082/2015г. по описа на РП- Варна, по което е бил привлечен в качеството на обвиняемо лице за извършено престъпление по чл. 206 НК, за което впоследствие е бил оправдан с влязла в сила присъда № 154/22.05.2018г. по НОХД № 3367/2017г. по описа на ВРС, ведно със законната лихва считано от 17.10.2018г. до окончателното погасяване на задължението.

В жалбата се излага, че съдът неправилно е преценил наличните по делото доказателства, подценил е някои от тях и на тази база крайния му

извод се явява неправилен.Твърди се в жалбата, че срокът за които е протекло до съдебното, а и съдебното производство в размер на 3 години и 8 месеца се явява неразумен и това не е по вина на ищеца.Отделно от горното извършената полицейска регистрация е била унижителна и е въздействала негативно върху психиката на ищеца, поради което и следва да се присъди обезщетение в пълния, и претендиран от него размер.Отправеното към съда искане е атакувания съдебен акт, в тази му част да бъде отменен и се присъди търсения размер от 12 500 лева.

2.Въззивна жалба от РП - град Варна, против Решение № 260808 от 22.10.2020 година, постановено по гр.дело № 3647/2020 година, по описа на ВРС, което се атакува в цялост.Според ВРП, решаващия съд е допуснал съществени нарушения на съдо – производствените правила, като е допуснал необоснованост на самото решение.Според ВРП съдът не е обосновал размера на присъдените обезщетения, нито е мотивирал същите, което само по себе си е основание за отмяна на съдебния акт.Отделно от горното, според отразеното в жалбата съдът е приложил неправилно и нормата на чл.52 от ЗЗД като е определил и размера на обезщетенията.Разяснява се, че редът за регистриране и заличаване на регистрацията на лица е предвиден в Наредба, като за целта органите на до съдебното производство са спазвали единствено установени от нея, правила.Неправилно е решението, според ВРП и в частта, с която е присъдено имуществено обезщетение.Излага се, че съдът неправилно е преценил и тази претенция и по отношение на нея също липсват мотиви.В заключение се настоява, ВОС да отмени решението в цялост и да отхвърли исковите претенции.

В отговор на жалбата на ВРП, адв.П., като процесуален представител на К. И. настоява същата да не бъде уважавана.

Страните не са направили доказателствени искания.

В съдебно заседание по делото въззивника К. И. И., редовно призован, не се явява, представлява се от адв.П., които поддържа жалбата си, оспорва жалбата на другата страна и моли съдът да увеличи размера на търсеното обезщетение.

Прокуратурата на Р България, редовно призована, се представлява от Прокурора С., които оспорва въззивната жалба на И. и поддържа тази на Прокуратурата. Моли за произнасяне в този смисъл.

За да се произнесе по спора, като се запозна с материалите по делото и застъпените от страните становища, ВОС намери за установено следното:

Пред първата съдебна инстанция, съдебното производство е било образувано по искова претенция на К. И. И., ЕГН ***** против Прокуратурата на Република България, по иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т.3 ЗОДОВ за осъждане ответникът да заплати на ищеца сумите от: **12 500 /дванадесет хиляди и петстотин/ лева**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди във формата на психически болки и страдания, пряка и непосредствена последица от незаконно водено срещу ищеца наказателно производство по д.п. № 505/2015г. по описа на 01 РУ на ОДМВР- Варна, пр.преписка № 2082/2015г. по описа на РП- Варна, по което е бил привлечен в качеството на обвиняемо лице за извършено престъпление по чл. 206 НК, за което впоследствие е бил оправдан с влязла в сила присъда № 154/22.05.2018г. по НОХД № 3367/2017г. по описа на ВРС, ведно със законната лихва считано от 17.10.2018г. до окончателното погасяване на задължението; **2 455.36 лева**, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, от които: 2 000 лева платено адв.възнаграждение по договори за правна защита и съдействие от 22.05.2018г. и 11.10.2018г., от които 1200 лева за правна защита по НОХД 3367/2017г. на ВРС и 800 лева за правна защита по ВНОХД № 923/2018г. на ВОС, и 455,36 лева- сбор от разходи за транспорт, от които 151,98 лева стойност на самолетен билет за превоз на 06.02.2018г., 68,45 лева разходи по договор за наем на автомобил от 11.12.2017г., 126,26 лева разходи по договор за наем на автомобил от 02.04.2018г. и 108,67 лева разходи по договор за наем на автомобил от 10.10.2018г., пряка и непосредствена последица от незаконно водено срещу ищеца наказателно производство по д.п. № 505/2015г. по описа на 01 РУ на ОДМВР- Варна, пр.преписка № 2082/2015г. по описа на РП- Варна, по което е бил привлечен в качеството на обвиняемо лице за извършено престъпление по чл. 206 НК, за което впоследствие е бил оправдан с влязла в сила присъда № 154/22.05.2018г. по НОХД № 3367/2017г. по описа на ВРС, ведно със законната лихва считано от датата на 17.10.2018г. до окончателното погасяване на задължението. Според исковата молба с постановление на прокурор при ВРП от 13.02.2015г. по пр. преписка № 2082/2015г. против И. било образувано наказателно производство за извършено престъпление по чл. 206, ал. 1 НК. Във връзка с това, същият е бил търсен на постоянния си адрес в гр. Н., но не бил открит. След изпращане на писма до ГДИН, НСС, НОИ и Началника на сектор КИАД в ОДМВР Варна, ищецът бил обявен за общонационално издирване и установяване на адрес, а досъдебното производството спряно. С постановление от 23.09.2015г. и след установяването му, д.п. било възобновено и ищецът бил разпитан като свидетел, след като е бил уведомен, че срещу него има образувано д.п. за

извършено престъпление по чл. 206 НК. Дал и сравнителни образци от подпис. Твърди, че от тази дата е започнал да търпи вреди, чувствайки се като преследван и издирван престъпник, принуден да доказва невинността си, знаейки, че не е извършил никакво престъпление. На 11.12.2015г. отново бил търсен за провеждане на очна ставка. Не бил открит, отново била изисквана информация от компетентните служби и впоследствие бил обявен пак за общодържавно издирване, а д.п. било спряно. На 07.07.2016г. след установяването му, д.п. било възобновено. С негово участие била проведена очна ставка и на 30.08.2016г. наблюдаващият прокурор одобрил постановление за привличане като обвиняем на ищеца. За предявяването на обвинението ищецът отново бил търсен на адреса му и след като не бил открит за трети път бил обявен на общодържавно издирване, а д.п. било спряно. На 13.05.2017г. бил установен при влизане в страната и му била връчена призовка да се яви на 17.05.2017г. в Първо РУ Варна. За пореден път се почувствал като престъпник, изпитал страх да не бъде задържан, ограничено било правото му на свободно преминаване на границата. В призовката пишело, че следва да се яви за справка, което допълнително засилило страха му, незнаейки какво ще се случи при явяването му в полицията, с което били нарушени и правата му на обвиняемо лице. След като се явил в полицията, на 18.05.2017г., д.п. било възобновено. На 25.05.2017г. му повдигнали обвинение и му била наложена мярка за неотклонение „подписка“. На 27.06.2017г. след прецизиране на обвинението от наблюдаващия прокурор, му повдигнали същото обвинение. Повторно му била наложена същата мярка за неотклонение, при положение, че предходно наложената не е била отменена, респ. нарушавана от него. Всичко това го накарало да ангажира за защитата си и втори адвокат. След повдигане на обвинението, му била направена и полицейска регистрация- взели му пръстови отпечатьци, бил заснет и вписан в регистрите на МВР като извършител на деянието. На 25.07.2017г. срещу него бил внесен обвинителен акт във ВРС и образувано НОХД № 3367/2017г. С разпореждането на съда за насрочване на производството била потвърдена взетата му мярка за неотклонение. По делото били проведени общо пет заседания- на 17.10.17г., 12.12.17г., 06.02.18г., 03.04.18г. и 22.05.18г., на които ищецът се явявал лично. По негово искане и в стремеж да докаже невинността си били събирани доказателства, доколкото Прокуратурата не била сторила това в нарушение на задължението си по чл. 107, ал. 3 НПК. На 22.05.2018г. съдът произнесъл присъда № 154, с която ищецът бил признат за невиновен в извършване на престъпление, за което бил обвинен, като му била отменена и наложената мярка за неотклонение. По повод протест на ВРП, било образувано ВНОХД № 923/2018г. по описа на ВОС. Насрочено било съдебно заседание на 11.10.2018г., в което ищецът се явил. Представителят на ВОП заявил, че не поддържа протеста. С окончателно решение № 269/17.10.2018г. ВОС потвърдил оправдателната присъда на ВРС. Твърди, че в рамките на съдебното производство живеел в непрекъснат стрес за това как ще приключи делото и как ще продължи живота му. Криел от съпругата и близките си за наказателното производство срещу него, от страх че това може да влоши

отношенията им. Посочва, че от 29.10.2015г. имал адресна регистрация на територията на ФРГ и в по-голямата част от годината живее там със съпругата и децата си. До последната съдебна инстанция е следвало да пътува със самолет, за да се явява в съдебните заседания, както и да ангажира за своя сметка автомобилен превоз. Това е прекъсвало нормалния му ритъм на живот, губел време и пари, причинявало му стрес и притеснения. Твърди, че след влизане в сила на оправдателната присъда, ВРП е бездействала и не е изпълнила задължението си по уведомяване органите на МВР за снемане на полицейската му регистрация по реда на чл. 18 и чл. 20 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейската регистрация. Това е наложило на 08.11.2018г. ищецът да отправи писмена молба с приложение на нужните документи за заличаване на полицейската му регистрация. По молбата със заповед от 17.12.2018г. полицейската му регистрация била снета. Твърди, че в периода на воденото срещу него д.п. от 13.02.2015г. до 17.10.2018г. са изминали общо 3г., 7м. и 4дни, в които е търпял неимуществени вреди. Чувствал се като престъпник, бил обявяван три пъти на ОДИ, страхувал се като преминава границата, чувствал срам и унижение при спирането му на границата. Страхувал се семейството му да не разбере и криел всичко от тях. Това го е мотивирало и да изяви желание уведомяването му да се извършва чрез защитника му. Въпреки това обаче дъщеря му узнала за това. Твърди, че в резултат на стреса отново започнал да пуши цигари, въпреки че ги бил отказал. Непрестанното напрежение нарушило хранителния му режим, увеличил цигарите, в резултат на което и получил заболявания диагностицирани в Германия след като потърсил спешна мед. помощ на 18.01.18г.- „неясна загуба на кръв паранално, артериална хипертония, хиперхолестеринемия, както и съмнения за недостатъчност на сърдечен клапан, в стомаха лек антрум и признаци на гастрит на корпуса, в началната част на дванадесетопръстното черво около 1см диаметър- повърхностна стомашна язва“. След установяване на заболяването му, на 22.01.18г. му се наложило отново да пътува, за да се яви в с.з., което допълнително му създадо неудобство. Счита, че всички така претърпени от него неимуществени вреди биха били репарирани в размер на исканата парична сума. Във връзка с явяването си в с.з. на 06.02.18г. твърди, че е направил разходи за самолетен билет в размер на 151,98лева. По повод пътуванията му за заседанията на 12.12.17г., 03.04.18г. и 11.10.18г. е направил разходи за наемане на автомобили в размер на съответно 68,45лева, 126,26лева, 108,67лева. По повод предоставената му правна защита в рамките на съдебното производство пред ВРС е заплатил адв. възнаграждение от 1200лева, а пред ВОС 2000лева. Счита, че тези разходи са в пряка връзка с воденото срещу него наказателно производство, поради което и репарирането им следва да бъде понесено от ответника. Искането е за уважаване на исковите претенции и присъждане на разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника, с който искът се оспорва като недопустим, евентуално като неоснователен. Твърди, че няма данни оправдателната присъда да е влязла в законна сила, поради което и за ищеца не е възникнало правото на иск. Оспорва сочените

неимуществени вреди да са резултат от увреждане причинено от негови действия по повод воденото д.п. Счита, че ищецът е обосновал исковата си претенция с поведение на трети лица, които не са негови служители или представители, поради което липсва основание за ангажиране на отговорността му. Сочи да не е оповестявал факти относно производството, както и че такива не е довеждал до знанието на близки на ищеца. Оспорва здравословните проблеми да са възникнали в причинна връзка с воденото наказателно производство. Счита иска за неимуществени вреди за завишен по размер. Твърди, че наказателното производство е приключило в разумен срок- от 25.05.2017г. до 17.10.2018г., като спрямо ищеца е била взета най-леката мярка за неотклонение. Ако и да е имало известно забавяне в разследването, твърди то да се дължи на поведението на ищеца, още повече, че в съдебната фаза, ответникът нямал ръководни функции. Счита, че периодът, за който може да се ангажира отговорността му е този от привличане ищеца като обвиняем до влизане в сила на оправдателната присъда. Затова оспорва ангажиране на отговорността му за периода, в който д.п. е било спряно. Оспорва възможността направените разноски за адв. възнаграждение в хода на наказателното производство да подлежат на обезвреда по реда на ЗОДОВ. Оспорва и тези разходи да са били реално направени от ищеца. Оспорва и претенцията на законна лихва. Искането е за отхвърляне на исковите претенции.

От фактическа страна, съдът приема, а не е спорно между страните, че на 13.02.2015 година, с Постановление на прокурор при РП- Варна е било образувано досъдебно производство срещу ищеца К. И. И. за извършено престъпление по чл. 206, ал.1 НК, а именно за това, че на 09.10.2014г. в гр. Варна, противозаконно присвоил чужди движими вещи- мобилен телефон Samsung, кутийка със зарядно устройство, кабел за денни, слушалки и тапи за слушалките, черен кожен калъф тип тефтер за апарата, книжка за апарата и непопълнена гаранционна карта, които владее, собственост на лизингодателя, предоставени му на 13.09.2014г. от лизингополучателя Нели Валентинова Георгиева да ги ползва.

Видно е още, че на 31.03.2015 година е изготвена призовка до ищеца по досъдебното производство за явяването му в качеството му на свидетел. Поради невъзможност за откриването му на известните за него адреси, ищецът е бил обявен за общодържавно издирване за установяване на адрес с телеграма от 06.08.2015г., а досъдебното производство е било спряно на основание чл. 244, ал.1, т.3 НПК, поради неоткриване на важен свидетел. С постановление на ВРП от 23.09.2015г., д.п. е било възобновено поради откриване на И.. На 24.09.2015г. ищецът е бил разпитан по досъдебното производство в качеството му на свидетел, като в протокола е удостоверено, че е запознат с факта, че срещу него е образувано д.п. за извършено престъпление по чл. 206 НК. В протокола за разпит е посочил адрес за призоваване в страната в гр. Н.. На същата дата с протокол са били снети и

образци от подписа на ищеца за сравнително изследване. На 11.12.2015г. водещият разследването разследващ полицай е изготвил нова призовка за явяване на ищеца в качеството му на свидетел. След неуспешното ѝ връчване, ищецът отново е бил обявен на общодържавно издирване. С постановление на ВРП от 05.02.2016г., д.п. е било спряно и с ново постановление от 07.07.2016г. възобновено, поради установяване на И.. На 07.07.2016г. с ищеца в качеството му на свидетел е била извършена очна ставка. На 30.08.2016г. прокурор при ВРП е одобрил по реда на чл. 219 НПК постановление за привличане на ищеца в качеството му на обвиняем за извършено престъпление по чл. 206, ал.1 НК. Изготвената до него призовка за явяване в качество на обвиняем е останала невръчана, поради което и ищецът е бил отново обявен на общодържавно издирване и д.п. е било спряно с постановление на прокурор при ВРП от 05.10.2016г. С постановление на прокурор от ВРП, на 18.05.2017г., д.п. е било възобновено, поради установяване на ищеца. На 25.05.2017г. ищецът е бил привлечен в качеството на обвиняем за извършено престъпление по чл. 206, ал.1 НК, взета му е била мярка за неотклонение „подписка“ и същият е бил разпитан като обвиняем. На същата дата са му били предявени и материалите по разследването по реда на чл.227 НПК чрез упълномощения от него защитник, предвид изричното му желание в този смисъл. По д.п. са налични на л.157 и л. 168 адв. пълномощни от ищеца към адв. Д. от дата 25.05.2017г. и адв. П. от дата 27.06.2017г. за процесуално представителство и защита по д.п. Със заключително мнение от 29.05.2017г., разследващият полицай е изпратил д.п. на ВРП. С постановление от 14.06.2016г. ВРП е отказала уважаване на направени от защитника на обвиняемия при предявяване на материалите искания, бележки и възражения. С постановление от 16.06.2017г., ВРП е върнала д.п. на разследващия орган с указания за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения. В тяхно изпълнение, на 27.06.2017г. ищецът е бил отново привлечен в качество на обвиняем за същото престъпление, разпитан е като обвиняем и на 05.07.2017г. и 07.07.2017г. на двамата му защитници са били предявени материалите по разследването. На 07.07.2017г. водещият разследването е изпратил д.п. на ВРП. На 25.07.2017г. ВРП е внесла срещу ищеца обвинителен акт във ВРС. Образувано и НОХД № 3367/2017г. По делото са проведени открити съдебни заседания, както следва: на 17.10.2017г., 12.12.2017г., 06.02.2018г., 03.04.2018г. и 22.05.2018г. Видно от удостовереното в изготвените протоколи от о.с.з. е, че на всички провеждани съдебни заседания, ищецът се е явявал лично, заедно с упълномощените от него адвокати от досъдебното производство. На л. 74 от делото е наличен договор за правна защита и съдействие от 22.05.2018г. с предмет процесуално представителство по НОХД с договорено и платено адв. възнаграждение в размер на 1 200 лева. С присъда № 154/22.05.2018г., съдът е признал ищеца за невиновен и го е оправдал по повдигнатото му обвинение, като е отменена и наложената му мярка за неотклонение „подписка“. Присъдата е била протестира от ВРП, по чийто протест е било образувано ВНОХД № 923/2018г. на ВОС. В насроченото пред въззивната инстанция производство на 11.10.2018г. ищецът се е явил лично с упълномощения му

защитник. На л. 27 от делото е налично пълномощно от ищеца към адв. П. от 11.10.2018г. с предмет процесуално представителство и защита по ВНОХД с уговорено и платено адв. възнаграждение от 800 лева. С окончателно решение № 269/17.10.2018г. оправдателната присъда на ВРС е била потвърдена.

Съобразно изясненото пред ВРС е станало ясно още, че ищеца е семеен и има две деца, родени съответно 2004 година и 2007 година; че на 31.08.2016 година е сключил граждански брак с тяхната майка. През м.01.2018 година е посетил Клиника по хирургия в Германия по повод перанална загуба на кръв при дефекация. Поставени са диагнози неясна загуба на кръв перанално, артериална хипертония, хиперхолестеринемия, съмнения за недостатъчност на сърдечен клапан, злоупотреба с никотин. Проведено му е било лечение. На 08.11.2018г. ищецът чрез пълномощника си е поискал заличаване на полицейска регистрация направена по д.п. № 505/2015г., като със Заповед на гл. комисар от 17.12.2018г. полицейската регистрация на ищеца е била снета.

Свидетеля Т.В.Г., разпитан в полза на ищцовата страна изяснява, че с него се познават от 9 години. Имали в съседство магазини в гр.О.. Преди 2-3 години от К. разбрал, че срещу него се води дело за обсебване. Споделил му, че имал връзка с някаква жена от О., която впоследствие го обвинила в обсебване на телефон. От 4-5 години, К. живеел в Германия със семейството си- съпруга и две деца. Прибирал се по- често лятото, а зимата по- рядко. При едно от завръщанията си в България му споделил, че е бил обявен на издирване, спрели го границата и му вземали отпечатъци. Почувствал се като престъпник, бил изненадан и му споделил, че е имал късмет, че съпругата му не е била с него, тъй като тя не знаела за предишната му връзка. Свидетелят го усетил, че е притеснен, пушел повече цигари, нямал чувство за хумор, както преди. Притеснявал се при всяко завръщане да не го спрат на границата. Пътуването за делото спъвало работата му, понеже трябвало да си взема неплатен отпуск, правел разходи за билети. Споделил, че трудно заспивал особено преди и след делата. Имал язва и в Германия бил провеждал някакво лечение.

За доказване твърдяните имуществени вреди във вид на разходи за път и адв. възнаграждение по делото са приети като писмени доказателства: фактура от Wizz Air за сумата от 151,98лева стойност на самолетен билет по направление София- Франкфурт от 17.01.2018г., договор за наем сключен от ищеца на л.а от 11.12.2017г. с място на наемане летище София и място на връщане летище София и дата на връщане на автомобила 13.12.2017г. за сумата от 68,45лева, договор за наем на л.а от 02.04.2018г. с място на наемане летище София и място на връщане летище София и дата на връщане на автомобила 04.04.2018г. за сумата от 121,26лева /а не, както е твърдял ищеца 126,26лева/ и договор за наем на л.а от 10.10.2018г. с място на наемане летище София и място на връщане летище София и дата на връщане на автомобила 14.10.2018г. за сумата от 108,67лева.

Постъпила е справка от ОДМВР Варна относно пътуванията на ищеца в

периода 13.02.2015г. до 17.10.2018г., със забележка, че от 2007г. проверката на ГПКК се извършва по метода „преценка на риска“, поради което и справката е непълна. От същата се установява, че ищецът е влизал на територията на страната със самолетни полети на 11.12.2017г. и излязъл на 13.12.2017г., на 05.02.2018г. и излязъл на 07.02.2018г., на 02.04.2018г. и излязъл на 04.04.2018г. и на 10.10.2018г. и излязъл на 14.10.2018г.

При тези данни ВРС е приел, че неимуществените вреди следва да се репарират до сумата от 3 500 лева, като ги е отхвърлил до размера на претендираната сума от 12 500, а имуществените до размера на сумата от 2 298.38 лева, като ги е отхвърлил до размера на сумата от 2 455.36 лева.

Виждането на съда е следното:

Практиката на съдилищата ясно и недвусмислено указва, че размерът на обезщетението за неимуществени вреди от непозволено увреждане е свързан с критерия за справедливост, дефинитивно определен в чл. 52 ЗЗД, спрямо който настъпилата вреда се съизмерява. От своя страна справедливостта, като критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди, включва винаги **конкретни факти**, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател. В този смисъл справедливостта по смисъла на закона не е абстрактно понятие, съгласно Постановление № 4 от 1968 година на ВКС – напротив тя се извежда от преценката на конкретни обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, вредоносни последици, тяхната продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, неговото обществено и социално положение. От друга страна пък самия принцип за справедливост включва в най-пълна степен компенсиране на вредите на увреденото лице от вредоносното действие. Самата вреда, като понятие е обективизирана с настъпване на непозволеното увреждане, с факта на осъществяване на деликта - личното засягане на защитените ценности, поради което дължимото обезщетение следва да се определи към този момент. Следователно, за да определи размера на обезщетението, съдът следва да съобрази всички обстоятелства, свързани с причиняването на непозволеното увреждане, които обуславят настъпилите вреди.

От данните по делото е видно, че на 30.08.2016 година, по отношение на въззиваемия К. И. И. било разрешено привличането му като обвиняем по дознание № 505/2015, по описа на Пето РПУ-Варна и на 25.05.2017 година

той е бил разпитан именно в това му качество. Взета му е мярка за неотклонение „Подписка“, без да е задържан под стража в Ареста или в поделение на МВР. Става ясно също, че на 25.07.2017 година ВРП е внесла обвинителен акт срещу него за престъпление по чл.206, ал.1 от НК, като в резултат на обсъжданите по делото доказателства – в цялост и поотделно, ВРС е оправдал подсъдимия, което е станало с Присъда № 154 от 22.05.2018 година, след проведени 5 съдебни заседания. По протест производството е било насрочено пред въззивния съд – ВОС, които със свое Решение № 269 от 17.10.2018 година е потвърди оправдателната присъда. Съдебното производство пред въззивния съд е било едно и проведено на 11.10.2018 година.

Няма спор, че Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от органите на Следствието, Прокуратурата и Съда вследствие обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено, поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление. Тази отговор съществува обективно и се осъществява чрез заплащане на обезщетение, което се дължи за всички имуществени и неимуществени вреди, пряка и непосредствена последица от незаконното обвинение. Доказването на вредите и на причинно-следствената връзка между тях и незаконното обвинение, респ. отменената осъдителна присъда, е изцяло в тежест на ищеца - жалбоподател, сезирал Съда с иск за заплащане на обезщетение по реда на този закон.

Съгласно разпоредбата на чл.2 ал.2 от ЗОДОВ се касае за защита честта, достойнството и доброто име на гражданина, основно защото и самата Държава може да ги накърни, когато чрез своите органи упражнява свое материално право по предвидения за това ред. Щом обаче обвинението не съответства на истината, то задължението за разкриването ѝ е останало неизпълнено и то е незаконно. Също тогава възниква правото за обезвреда на настъпилите вреди. Обезщетението на последните се дължи при наличие на причинна връзка между незаконното обвинение за извършено престъпление и претърпените вреди. То следва да се съизмерва с обществения критерий за справедливост и да възмезди увредения за всички неимуществени вреди. Размерът на вредите, обаче е винаги индивидуален и е свързан с

конкретността на случая.Т.е. в тежест на ищеца – жалбоподател е да докаже, че действително е претърпял вреди, респ. техния размер, както и причинната връзка между действията на органите по чл. 2 от ЗОДОВ и вредоносния резултат.В случая се вземат предвид продължителността на наказателното преследване, неговото отражение върху личността, емоционалното и здравословно състояние на потърпевшия.За разлика от имуществените вреди, размерът на претърпените неимуществени вреди следва да се определи на базата на критерия на обществото за справедливост - арг. на чл. 52 ЗЗД. Размерът на търсеното от увреденото лице справедливо обезщетение се обуславя от претърпени от увреденото лице болки и страдания, от степента на уронения престиж и добро име в обществото и настъпили негативни последици.Целта на репарирането е да се обезщетят моралните вреди, изразяващи се в психически болки и страдания, свързани с негативните изживявания - пряка и непосредствена причина от воденото наказателно производство, които не могат да се изчислят като месечно обезщетение или възнаграждение.

Като съобрази фактите по делото съдът приема, че заедно с предварителното производство разследването и съдебното дирене против ищеца е продължило повече от една година.Настъпилия срив в психиката на въззивника е бил очевиден – иде реч за отказ от социални контакти и притеснения досежно изхода на спора, безсъние, загуба на трудова способност и заетост, рушащ се социален и семеен статус, влошено здравословно състояние, чести посещения в болници. Тези обстоятелства се подкрепят и от наличните по делото доказателства – разпита на разпитания свидетел Т.В.Г..Най – важното обаче от тези обстоятелства е факта на оправдаването му по това обвинение, като присъдата на ВРС е била потвърдена пред въззивния съд, т.е. факта на невинността на въззиваемия е била закрепена в рамките на съществуващия процесуален ред. Не без значение е и друго обстоятелство – касае се за мъж на 51 година, към момента, с утвърден семеен и социален статут, които е бил обвинен в престъпление против собствеността.Само по себе си това обстоятелство е силно смущаващо и наред с представените по делото гласни и писмени доказателства, дава възможност на настоящия съд, да даде вяра на претърпените страдания.Ето защо, ВОС приема, че доводите изразени във

въззивната жалба на Прокуратурата против размера на обезщетението от 3 500 лева, се явяват несъстоятелни и по тази причина, то е редно да се потвърди, в тази му част. От друга страна, обсъждайки доводите във въззивната жалба на въззивника И., ВОС намира, че неоснователно се претендира за увеличаване на обезщетението. Както правилно е отразил ВРС търпените психически и физиологичен дискомфорт не са с траен характер, отминали са и няма пречки въззивника да пристъпи към нормалното русло на своя житейски път. Също правилно, според въззивния съд, първата инстанция е отчела вида и броя на явяванията му пред Съдилищата и органите на до съдебното производство. Обстоятелството, че той е избрал да живее и работи във ФР Германия в никакъв случай не може да им се вмени във вина. Отделно от горното по отношение на въззивника И. не е била определяна марка „Забрана за пътуванията зад граница“. Съобразявайки изложеното, настоящият състав преценява, че той възмезден справедливо за сумата от 3 500 лева.

-

По отношение на имуществените вреди:

Като такава се претендира сумата от 2 455.36 лева, представляваща сбор от разходи направени за пътуванията на ищеца от Германия до гр. Варна по повод явяването му пред органите на досъдебното производство и съда, както и за платено адв. възнаграждение за процесуалното му представителство от защитник в съдебното производство пред ВРС и ВОС. Претенцията за заплащане на обезщетение за имуществени вреди от незаконното обвинение е основателна, като ВРС правилно е съобразил и нейния размер. За защитата си по образуваното срещу него наказателно производство ищецът е направил разход в размер на 1 200 лева, и по – късно 800 лева пред въззивния съд. Той е сторил и разноски, правилно описани и приети от ВРС за транспорт, чиито общ размер е 2298.38 лева. Предвид изложеното и доколкото на обезвреда подлежат всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от същото и независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице /чл. 4 ЗОДОВ/, искът с правно основание чл. 2, ал.1, т.3 ЗОДОВ срещу Прокуратурата на Р България за следва да се уважи за сумата 2 298.38 лева имуществени вреди. В тази му част решението следва да се определи като окончателно, т.к търсената сума не надхвърля 5 000 лева.

С оглед изхода на спора в полза на въззивника И. не следва да се присъждат разноски.

С оглед соченото по – горе, ВОС,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260808 от 22.10.2020 година, постановено по гр.дело № 3647/2020 година, по описа на ВРС, **в частта**, с която съдът е отхвърлил предявения иск, за разликата над 3 500 до претендирания размер от 12 500 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди във формата на психически болки и страдания, пряка и непосредствена последица от незаконно водено срещу ищеца наказателно производство по д.п. № 505/2015г. по описа на 01 РУ на ОДМВР- Варна, пр.преписка № 2082/2015г. по описа на РП- Варна, по което е бил привлечен в качеството на обвиняемо лице за извършено престъпление по чл. 206 НК, за което впоследствие е бил оправдан с влязла в сила присъда № 154/22.05.2018г. по НОХД № 3367/2017г. по описа на ВРС, ведно със законната лихва считано от 17.10.2018г. до окончателното погасяване на задължението, както и **в частта**, с която Прокуратурата на Република България, представлявана от Главния прокурор на Република България е осъдена **ДА ЗАПЛАТИ** на К. И. И., ЕГН ***** сумата от **2 298.38 / две хиляди двеста и деветдесет и осем и тридесет и осем/ лева**, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, от които: 2 000 лева платено адв.възнаграждение по договори за правна защита и съдействие от 22.05.2018г. и 11.10.2018г., от които 1200лева за правна защита по НОХД 3367/2017г. на ВРС и 800лева за правна защита по ВНОХД № 923/2018г. на ВОС, и 298,38лева- сбор от разходи за транспорт, от които 68,45лева разходи по договор за наем на автомобил от 11.12.2017г., 121,26лева разходи по договор за наем на автомобил от 02.04.2018г. и 108,67лева разходи по договор за наем на автомобил от 10.10.2018г., пряка и непосредствена последица от незаконно водено срещу ищеца наказателно производство по д.п. № 505/2015г. по описа на 01 РУ на ОДМВР- Варна, пр.преписка № 2082/2015г. по описа на РП- Варна, по което е бил привлечен в качеството на обвиняемо лице за извършено престъпление по чл. 206 НК, за което впоследствие е бил оправдан с влязла в сила присъда № 154/22.05.2018г. по НОХД № 3367/2017г. по описа на ВРС, ведно със законната лихва считано от датата на 17.10.2018г. до окончателното погасяване на задължението.

В останалата му част решението е влязло в сила.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред състав на Върховен Касационен Съд на Р България, в едномесечен срок от съобщаването на страните, при условията на чл.280 от ГПК, само в частта, касаеща неимуществените вреди, като по отношение на имуществените вреди решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____